

Ὁ ἔχων σουσουμία, ἤτοι σύσσημα, χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς ἀγγέλου, ὁ ὡς ἄγγελος ὡραῖος: Παιδάκι ἀγελοσουσουμάτο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοστοιχειωμένος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ στοιχειωμένος μετοχ. τοῦ ρ. στοιχειῶνω.

Ὁ ἔχων στοιχειὰ ἀγγέλους: Ἀγγελοστοιχειωμένη ἐκκλησία.

ἀγγελοστολισμένος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ στολισμένος μετοχ. τοῦ ρ. στολίζω.

Ὁ ὡς ἄγγελος στολισμένος, ἤτοι ὁ φέρων ἐνδυμασίαν στολισμένην ὡραῖα.

ἀγγελοστορίζω Πελοπν. (Λακων.) Μετοχ. ἀγγελοστορισμένος Νεοελλην. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1,280 ἀγίλουστουρισμένους Θράκ. (Μάδυτ.) ἀγίλουστουρ'σμένους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. ἱστορίζω.

Συνιστῶ τινα μετ' ἐπαίνων, κάμνω περί τινος καλὰς συστάσεις (οἷον ζωγραφίζω, χαρακτηρίζω τινὰ ὡς ἄγγελον, ἤτοι ἀγαθόν, καλὸν κττ.) Πελοπν. (Λακων.): Ἐννοια σου, πῆγα καὶ σὲ ἀγγελοστόρισα! (εἰρων.) Μετοχ., ὁ ὡς ἄγγελος ἱστορισμένος, ζωγραφισμένος, ἄρα ὡραῖος τὴν μορφήν, εὐειδής ἐνθ' ἄν.: Πιδὶ ἀγίλουστουρ'σμένου, δὲ χουρταίθ'ς νὰ τοῦ βλέπ'ς! Ἰμβρ. || Ἄσμ.

Ἀγγελοστορισμένη μου, ποιὼς σοῦ ἔδωσε τὴ χάρι, νὰ σαῖττεύης τοῖς καρδιῆς δίχως νὰ ἔχης δοξάρι; ἄγν. τόπ.

Κεῖνη ποὺ σέρνει τοῦ χουρὸ πέρδικα πλουμισμένη, ἢ μάννα της τὴν γέννησι ἀγίλουστουρισμένη Μάδυτ.

Κυρίγια μ', ὅδας οἱ ἰδῶ εἰς τὸν χουρὸ πιασμένη, σὰν Παναγιά μὴ φαίνισι ἀγίλουστουρισμένη αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοστόριστος Πελοπν. (Λακων.) ἀγγελοστόριστος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοστορίζω.

1) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθησαν καλαὶ συστάσεις ὅτι εἶναι καλός, ἀγαθός κττ. Πελοπν. (Λακων.): Τώρα πῆγαινε ὅπου θέλεις, εἶσαι ἀγγελοστόριστος. 2) Εὐειδής, ὡραῖος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἡ δεῖνα εἶναι ἀγγελοστόριστη Μάν. || Ἄσμ.

Παπᾶ μου ἀγγελοστόριστε, | παπᾶ μου χρυσολειτουργε Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοστρατιώτης ὁ, Κάσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ στρατιώτης.

Νέος ὡραῖος ὡς ἄγγελος καὶ ἔχων παράστημα στρατιωτικόν, ὅλος εἶναι ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, συνήθως ἐν ᾧσμ.: Ἄσμ.

Ψηλομελαχροινέ μου ἀτὲ κι ἀγγελοστρατιώτη, πῶς μοῦ τὴν ἐκατέλυσες τὴν ἀθλιή μου νεότη! Πβ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοσφάζομαι ἀμάρτ. ἀγγελοσφάζομαι Θήρ. Νάξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. σφάζομαι.

Πνέω τὰ λοίσθια, ψυχορραγῶ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀγγελοσφάκτηκεν ὁ καμένος! (ἐπὶ τοῦ παρ' ἐλπίδα σωθέντος ἐκ βεβαίου θανάτου) Νάξ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ἀγγελότοπος ὁ, Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ τόπος.

Τόπος ἀγγελικός, ἤτοι μαγευτικός, ἔχων πολλὰς φυσικὰς καλλονάς: Μὴ μέρῃ ὁ βασιλεὺς εἶδε 'ς τ' ὄρωμα τ' ἐνα παλάτ' ὁμορφο ποῦ ἦταν σὰν ἀγγελότοπος, ποῦ λόγια δὲν εἶχε νὰ τὸ πῇ (ἐκ παραμυθ.) Ἀντίθ. διαβολότοπος.

ἀγγελοτρομάρα ἡ, Κάρεπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ τρομάρα.

Ὁ τρόμος τοῦ θανάτου, ὃν αἰσθάνεται ὁ ψυχορραγῶν, καθ' ἣν στιγμὴν βλέπει τὸν μέλλοντα νὰ λάβῃ τὴν ψυχὴν του ἄγγελον: Φρ. Ἀγγελοτρομάρα νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρά).

ἀγγελούδα ἡ, Χίος (Βροντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγελοῦδι.

Δαιμόνιον, ἢ κοινῶς νεράιδα (διότι αἱ νεράιδες νομίζονται ὡραῖαι).

ἀγγελουδάκι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. ἀγγελουδάκ' Θράκ. (Αἰν.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγγελοῦδι.

Μικρὸς ἄγγελος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄν θέλῃς, Χρόνι μου, νὰ ἰδῇς ὁμορφα κιφαλάκια, τήραξι μέσα 'ς τοὺν τρουβᾶ νὰ ἰδῇς ἀγγελουδάκια

Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελάκι 1.

ἀγγελούδι τό, σύνθηθ. ἀγγελούδι πολλαχ. ἀγγιλούδ' βόρ. ἰδιώμ. ἀντζελούδιν Κύπρ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἄγγελος.

1) Μικρὸς ἄγγελος σύνθηθ.: Παιδὶ ὁμορφο σὰν ἀγγελούδι σύνθηθ. Φτερωτὰ ἀγγελούδια (οἱ ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ παριστανόμενοι μικροὶ πτερωτοὶ ἄγγελοι) ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 39 Μὴν τὸ μελετᾷς τὸ μακαρίτικο, τώρα εἶναι ἀγγελούδι (περὶ μικροῦ παιδίου ἀποθανόντος) Κεφαλλ. || Ποίημ.

Ὁμοίως τ' ἀγγελούδια | ἀνέσπερα ἀστέρια τοῦ Πλάστη ἀπ' τὰ χέρια | ἐβγαῖναν λαμπρὰ

ΔΣολωμ. 103 (ἐκδ. 1859) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελάκι 1

β) Ὁ ψυχοπομπὸς ἄγγελος Κύπρ.: Φρ. Εἶδεν τ' ἀντζελουδάκια του (ἐφοβήθη πολὺ) Κύπρ. 2) Μικρὸν παιδίον, θωπευτικῶς (διὰ τὴν ἀθρότητά του) πολλαχ.: Τί βορεῖ νὰ σοῦ κάμῃ ἐν' ἀγγελούδι! Ἰθάκ. Τ' ἀγγελούδι μου! (θωπευτικῶς ἐπὶ μικροῦ παιδίου) Νίσυρ. Ἀγγιλούδι μ'! Μακεδ. (Καταφύγ.) || Ἄσμ.

Ἀλάφρυνε γῆ, ἀλάφρυνε, τὸ χῶμα 'ς τ' ἀγγελούδι, θυμᾶσαι δὲ σὲ πίκρανε τ' ὀλόχαρο λουλούδι

(περὶ ἀποθανόντος νηπίου) Παξ. Συνών. ἀγγελάκι 2.

ἀγγελοφέρνω Πελοπν. (Κυπαρισσ.) ἀγγελοφέρνω Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 252.

1) Ἐχω ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἄγγελον, εἶμαι ὡραῖος ὡς ἄγγελος Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.: Τί ὁμορφο ποῦ εἶν' αὐτή, ἀγγελοφέρνει! Ἐρμούπ. 2) Εἶμαι ἐτοιμος νὰ παραδώσω

